

Nr 327.

Av herr **Svensson** i Ljungskile, om ersättning till *fil. lic. H. Lindstedt* för viss kursförlust i samband med *avvecklingen av internationella lantbruksinstitutet*.

I juli 1946 fattade Internationella lantbruksinstitutets generalförsamling, vari även Sveriges regering var representerad, beslut om institutets upplösning och uppgående i Förenta Nationernas livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO). Överlåtelsen till FAO av institutets tillgångar finge dock, heter det i beslutet, först ske sedan institutets alla skulder blivit betalda och dess övriga förpliktelser uppfyllda. Vid samma tillfälle antog generalförsamlingen likvidationsstatuter för institutets personal samt beslöt tillsättandet av en särskild kommission med uppdrag att med tillhjälp av de sistförflutna årens redan inbetalda eller ännu ej gäldade årsbidrag från de till institutet anslutna staterna till var och en av personalen utbetala en »gratifikation» i schweizerfrancs till viss angiven kurs.

Institutets personal ägde nämligen inte rätt till någon pension och dess s. k. reträddfonder, bildade genom årliga avsättningar av en viss procent av de i lire utbetalda lönerna, hade på grund av inflationen förlorat det mesta av sitt värde.

Likvidationen skulle enligt statuterna utbetalas i schweizerfrancs, dels därför att medlemsstaterna voro skyldiga att i denna valuta erlagga sina årsbidrag, dels därför att man ville tillförsäkra personalen gottgörelse i en valuta av verklig stabilitet. Utbetalningen av likvidationen i annan valuta än schweizerfrancs skulle endast ske om någon av personalen därom gjorde uttrycklig framställning.

Likvideringskommissionens sätt att fullgöra sitt värv kännetecknades av långsamhet och även av brott mot bestämmelserna i likvidationsstatuterna. Sålunda tvingades personalen att acceptera en väsentlig del av likviden i engelska pund till en kurs innebärande en förlust på omkring en tredjedel av det belopp, som den var berättigad att erhålla i schweizerfrancs.

Bland dem som drabbades av detta förfaringsätt var även den förutvarande skandinaviske redaktören *fil. lic. Helgo Lindstedt*, som varit anställd vid institutet sedan år 1927. Hr Lindstedts förlust uppgår till 6 990 kr. jämte 6 års ränta på detta belopp samt en del kostnader för anlåtande av juridiskt biträde i Rom. Riktigheten av hr Lindstedts krav mot likvidationskommissionen och FAO bestyrkes av utlåtanden från Sveriges dåvarande minister i Rom, Christian Günther, av Sveriges konsul i Rom, advokaten Piola-Caselli samt av den holländske rättslärde, professor van Eysinga i Leyden, medlem av permanenta skiljedomstolen i Haag.

Efter hänvändelse till UD:s rättsavdelning har man därifrån meddelat i november 1951 »att det måste betraktas som utsiktslöst att framföra fortsatta rättsliga krav i frågan gentemot FAO.» En tidigare hänvändelse till jordbruksdepartementet har ej heller lett till något resultat.

Då den svenska regeringen, trots att den undertecknat likvidationsstatuterna, uraktlåtit att i rätt tid bevaka herr Lindstedts fordran synes det skäligt att han erhåller gottgörelse av statsmedel.

Med åberopande av det ovan sagda, samt en del handlingar som komma att överlämnas till vederbörande utskott, hemställes,

att riksdagen måtte besluta om ersättning till fil. lic. Helgo Lindstedt av statsmedel för hans förlust å 7 000 kronor jämte 6 års ränteförlust som beräknad efter 3 % uppgår till 1 260 kronor.

Stockholm den 27 januari 1954.

Wald. Svensson.
